

РЕШЕНИЕ

№ 3101

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА
ПЕТКОВА

при участието на секретаря БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА
като разгледа докладваното от ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА ПЕТКОВА
Гражданско дело № 20221110166960 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи ГПК.

Делото е образувано по искова молба с вх. № 272520/07.12.2022 г. от [фирма], ЕИК **** против В. Л. К., ЕГН *****, с която са предявени осъдителни икове за осъждане на ответницата да заплати на ищеца следните суми:

- **1 000 лв.** – главница по договор за кредит “Violeta” от 04.10.2021 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателно изплащане на вземането.
- **150, 76 лв.** – договорна лихва при фиксиран гошишен лихвен процент съгласно чл. 4 ал. 1 т. 2 от Договора - 15 % върху усвоената главница в размер на 150, 76 лв. за периода от 04.11.2021 г. до 04.10.2022 г.
- **251, 30 лв.** - такса ангажимент за фиксиран лихвен процент за целия срок на договора в размер на 0,07 % на ден върху усвоената и непогасена главница, която се начислява ежедневно и се дължи в края на всеки тридесетдневен период от усвояване на главницата в общ размер
- **60, 35 лв.** - неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверения за настоящ адрес съгласно чл. 15 ал. 4, 5 и 6 от Договора;
- **60, 35 лв.** - неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверение за липса на задължения по ДОПК съгласно чл. 15 ал. 4,5 и 6 от договора;

- **237, 85 лв.** - неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит съгласно чл. 15 ал. 1,2 и 3 от договора;
- **165 лв.** – начислени такси по чл. 20 ал. 4 от договора за ограничаване негативни последици при просрочие, съгласно Тарифа за допълнителен пакет услуги, доброволно избран
- **37, 53 лв.** - лихва за забава върху просрочените вноски на основание чл. 20, ал. 3 от договора за периода от 04.11.2021 г. до 04.10.2022 г., както и сторените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че на 04.10.2021 г., между ищецът [фирма] в качеството му на кредитодател и ответницата В. Л. К. в качеството ѝ на кредитополучател бил сключен Договор за кредит “Violeta” под формата на кредитна линия с възможност за еднократно или многократно усвояване на главница до размера на одобрения кредитен лимит, за който страните постигнали съгласие да е в размер на 1000 лв. Ищецът посочва, че сумата е усвоена изцяло в деня на сключване на договора за кредит, като ответницата се задължила да заплаща текущото си задължение в срок до 30 дни от усвояване на главницата. Сочи, че този срок започва да тече от датата на усвояване на целия кредитен лимит при еднократното му усвояване при подписване на договора, а при усвояване на части – от датата на първото частично усвояване. Твърди, че ответницата заявила ползването на допълнителен пакет услуги „VIP обслужване“, както и били уговорени такси за извършване на действия по ограничаване на негативни последици при просрочие. Срокът на договора изтекъл, но липсвало надлежно изпълнение от длъжницата. Липсата на плащане на задълженията на кредитополучателя на определените с договора падежи довело до необходимост ищецът да изпраща напомнителни съобщения, електронни писма, както и да ангажира служител от КОЛ център, който да уведомява ответницата преди, на и при просрочие и след падежната дата, за които действия страните уговорили заплащане на такси по чл. 20, ал. 4 от договора съгласно обявена от кредитодателя тарифа. Твърди, че в чл. 20, ал. 3 било уговорено начисляването на законна лихва за забава в случай на допусната забава в погасяването на вноските по кредита. Посочва, че на ответницата била начислена и такса „ангажимент“, която представлявала допълнителна доброволна услуга, избрана от кредитополучателя, според която кредиторът се задължава да прилага за целия срок на договора еднакъв по размер лихвен процент от 15 % или 0.042 % на ден /съгласно уточнителна молба с вх. № от 24.01.2023 г./. С оглед изложеното моли предявените спрямо ответницата осъдителни иски да се уважат, като се осъди ответницата да заплати на ищеца сумата в общ размер от 1963.14 лв., претендира се законна лихва от 06.12.2022 г. до окончателното изплащане, както и разноски по исковото производство.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК по делото не е постъпил отговор на исковата молба от ответницата.

В открито съдебно заседание ищецът не изпраща представител, подадена е писмена молба, в която се заявяват доводи по същество.

Ответницата, редовно призована, не се явява и не изпраща представител.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводи на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Правна квалификация на предявените искове: чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД във вр. с чл. 9 ЗПКР във вр. с чл. 79, ал.1 ЗЗД, във вр. с чл. 92 ЗЗД.

Съгласно чл. 238, ал. 1 ГПК ако ответникът не е представил в срок отговор на исковата молба и не се яви в първото заседание по делото, без да е направил искане за разглеждането му в негово отсъствие, ищецът може да поиска постановяване на неприсъствено решение срещу ответника или да оттегли иска. В случая ищецът още с исковата молба е поискал, ако са налице законоустановените предпоставки, съдът да постанови неприсъствено решение. Съгласно чл. 239, ал. 1 ГПК съдът постановява неприсъствено решение, когато на страните са указани последиците от неспазването на сроковете за размяна на книжа и от неявяването им в съдебно заседание и искът вероятно е основателен с оглед на посочените в исковата молба обстоятелства и представените доказателства или вероятно е неоснователен с оглед на направените възражения и подкрепящите ги доказателства. От твърденията на ищеца в исковата молба и приложените към нея писмени доказателства може да се направи извод, че в случая спорът между страните почива на облигационно отношение по предоставяне на заем, по което страна е физическо лице – ответницата и тя има качеството потребител. При това положение съдът е служебно задължен да следи за спазването на императивните разпоредби за защита правата на потребителя, поради което и няма как да бъде заключено, че искът е вероятно основателен, следователно и постановяването на неприсъствено решение е процесуално недопустимо.

По делото е приет като доказателство Договор за кредит „Violeta“ № *****, сключен на 04.10.2021 г. между [фирма] и В. Л. К.. Договорът е сключен по реда на чл. 8 от Закона за предоставяне на финансова услуга от разстояние и Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги. Видно от договора и справката към погасителния план по договора кредитодателят се задължава да предостави на кредитополучателя кредит в максимален размер на 1 000 лева, под формата на разрешен кредитен лимит, който се усвоява еднократно или многократно на части при следните условия: срок на кредита: 12 месеца; сума на одобрения кредитен лимит: 1000 лева, Фиксиран годишен лихвен процент: 15.00 %; годишен процент на разходите : 49.32%; Директен дебит: неустойка за непредоставяне в размер на 2,00%; Такса ангажимент за фиксиран лихвен процент - 0,07 %(нула цяло и седем стотни процента) на ден върху усвоената и непогасена главница, като същата се начислява ежедневно и се дължи в края на всеки тридесетдневен период от усвояване на главница/главници; Неустойка за непредоставяне на удостоверения [1]0,5%(нула цяло и пет десети процента) от общия размер на усвоената и непогасена главница, Лихва за забава: равна на ОЛП +10 пункта, Първа дата на плащане 04.11.2021 г., последна дата на плащане 29.09.2022г.

Съгласно чл. 3 от договора кредитополучателят може по всяко време да усвоява суми

от главницата до максималния размер на кредитния лимит, като за всяко усвояване отправя искане до Кредитора в профила си чрез натискане върху бутон „Искам още пари“, посочване на желана сума, банкова сметка и номер на лична карта и натискане на бутон „Изпрати“.

През целия срок на валидност на този договор, Кредитополучателят се задължава да заплаща текущото си задължение до 30 /тридесет/ дни от усвояване на главница като при еднократно усвояване с подписване на настоящия договор - 30 дни тека от датата на усвояване на целия кредитен лимит, при усвояване на части 30-дни тека от датата на първото частично усвояване на главница от кредитния лимит, при поредно усвояване, в случай че клиентът няма други усвоени и непогасени главници, 30-те дни тека от датата на поредното усвояване.

Съгласно чл. 1, ал. 2 кредитополучателят заявява, че преди подписване на настоящия договор е избрал доброволно да се ползва от допълнителен пакет услуги по вид и цена, подробно описани в Приложение /Тарифа за допълнителен ПАКЕТ УСЛУГИ - „VIP ОБСЛУЖВАНЕ“ ПО ПРОДУКТ „Violeta“ и такси за действия по ограничаване на негативни последици при просрочие, предоставено от кредитора.

Съгласно чл. 1, ал. 4 от договора при всяко погасяване от кредитополучателя на дължими суми по кредита /пълно или частично, погасяване на текущо задължение или общо задължение/ кредитополучателят има право да заплаща част от цената на пакета допълнителни услуги по ал. 3, като кредитодателят предоставя на кредитополучателя възможност сам да избере какъв размер от цената на пакета/т.нар. - такса удовлетвореност/ да заплати към дружеството с оглед степента на удовлетвореност от предоставената от кредитодателя финансова услуга и допълнително и доброволно избрания пакет към нея. Кредитополучателят може да избере размерът на таксата удовлетвореност при всяко плащане да е от 0 до 5% от размера на кредитния лимит. Незаплащането суми по предходното изречение не води до натрупване, изискуемост и обезщетение за забава.

С чл. 15, ал. 4 от договора страните се споразумяват, а кредитополучателят декларира, че е запознат и съгласен, че в срок до 5 дни от подписване на настоящия договор за паричен заем, както и 2 дни преди изтичане на всеки следващ тридесет дневен период на заплащане на текущото задължение, се задължава да предоставя Удостоверение за липса на задължения по чл. 87 ДОПК, от което е видно че няма задължения, както и Удостоверение за настоящ адрес. При непредставяне на което и да е от двете удостоверения, или ако от Удостоверението по чл. 87 ДОПК е видно наличието на задължения към държавни и общински органи, се начислява неустойка в размер по 0,5% от общия размер на усвоената/усвоените и непогасена/непогасени главница/главници за всяко от непредоставените удостоверения, като начислената неустойка е част от текущото задължение и се дължи в края на всеки тридесетдневен период. Съгласно ал. 5 предоставянето на Удостоверение за липса на задължения по чл. 87 ДОПК, както и на Удостоверение за настоящ адрес се дължи еднократно в рамките на всеки тридесет дневен период, в който потребителят има усвоена сума.

Съгласно чл 20, ал. 4 при забава за плащане текущото задължение, Кредитополучателят дължи на кредитодателя разходи за действия по събиране на задълженията в размер, съгласно Тарифа, която представлява Приложение към настоящия договор/Тарифа за допълнителен ПАКЕТ УСЛУГИ - VIP ОБСЛУЖВАНЕ ПО ПРОДУКТ „Violeta“ и такси за действия по ограничаване на негативни последици при просрочие/, до заплащане на съответното текущо задължение или общото задължение по кредита. Разходи за действия по събиране на задълженията са разходите за изпращането на напомнителни писма, електронни съобщения, провеждането на телефонни разговори и др., направени от Кредитодателя, за да събере извънсъдебно и по доброволен начин просрочените си вземания от Кредитополучателя по договора.

По делото е прието като доказателство платежно нареждания от 04.01.2021 г. с наредител [фирма] в полза на В. Л. К..

По делото е изслушаното и прието като доказателство заключение по назначената от съда съдебно-счетоводна експертиза, което заключение съдът цени като обективно дадено и компетентно изготвено. Вещото лице е констатирало, че усвояването на кредита се е осъществило еднократно на 04.10.2021 г., като на 04.11.2021 г. е крайната дата на 30-дневния период за заплащане на текущото задължение по кредита и първата падежира на неплатена вноска. Към датата на предявяване на исковата молба не е извършено нито едно плащане за погасяване задълженията на кредитополучателя, а срокът, за който е сключен договорът, е изтекъл. Съгласно условията по договора размерът на неизплатеното задължение към 04.10.2022 г. е в размер на 1 963, 14 лв. Посочено е, че сумата включва 1 000 лв. – главница, неустойка за непредставяне на съгласие за директен дебит– 237, 85 лв., законна лихва върху просрочените вноски – 37 , 53 лв., договорна лихва 15 % - 150, 76 лв., неустойка за липса на удостоверения за постоянен и настоящ адрес – 60, 35 лв., такса ангажимент – 251, 30 лв., такси по тарифа за ограничаване на неблагоприятните последици – 165 лв., неустойка за непредставяне на удостоверение за липса на задължения – 60, 35 лв. С оглед извършените изследвания в отговор на поставените въпроси, вещото лице е посочило, че годишният процент на разходите от 49, 32 %, посочен в договора, е изчислен на база единствено на вноските за главница, договорна лихва и такса ангажимент. Ако към ГПР се добави и сумата от 523, 55 лв., включваща „неустойка за директен дебит“ - 237, 85 лв., неустойка за липса на удостоверения за адрес – 60, 35 лв., неустойка за липса на удостоверения за задължения – 60, 35 лв. и такса по тарифата за действия по ограничаване на негативни последици при просрочие - 165 лв., изброените допълнителните разходи по кредита ще формират 52,35 % от усвоената главница, а при изчисляването на ГПР, включително с тях – същият ще е в размер на 101, 67 %

Съдът е указал на страните, че следи служебно за неравноправни клаузи в потребителски договори.

В случая в чл. 1, ал. 4 от договора само формално е уговорена такса удовлетвореност, а СРС намира, че фактически се дължи не такса, а договорна лихва, представляваща допълнителна печалба на кредитора. Същата такса е включена изначално в бланков договор.

За съда е неясно как кредитополучателя би могъл да избегне заплащането на тази такса в рамките на автоматизирания процес за предоставяне на финансови услуги, организиран дружеството, отпускане на кредита. Налага се извода, че таксата за т.н. „услуга“ не е нито допълнителна нито незадължителна. Напротив, във всички случаи вземането за тази такса ще възникне в сферата на кредитора. Тя затова е уговорена и като сигурна част от дълга, като следва да се заплаща, заедно с общата дължима сума по кредита. Фактически не се касае за такса за извършване на допълнителна услуга, а за вземане, което се плаща заедно с вноската за главница и лихва, което вземане представлява допълнителна печалба за кредитора, освен лихвата. В конкретния случай фактически е уговорена допълнителна договорна лихва, която да плаща длъжникът и която е печалба за кредитора. След като тази такса е нищожна, тя не се дължи от ответника съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПКРр всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

По отношение на неустойката: в случая в чл. 15.ал. 4 от договора формално е уговорена неустойка за неизпълнение за задължение на ищеца, но според съда фактически се дължи не неустойка, а договорна лихва, представляваща допълнителна печалба на кредитора. Това е така, доколкото за да не възникне вземането за неустойка, договорът предвижда редица условия, които са кумулативно дадени, следва да бъдат изпълнени в много кратък срок, поради което е обективно трудно да бъдат покрити от заемателя-ежемесечно длъжникът да се снабдява с удостоверения за настоящ адрес и липса на данъчни задължения по чл. 87, ал. 6 ДОПК. Срокът за извършване на тези административни услуги е различен в зависимост от различните администрации, за същите се дължи такса, а за съда е неясно за какво е необходима тази информация на кредитодателя. Ежемесечното изискване за предоставяне на актуални удостоверения би задължил длъжника перманентно да заявява административни услуги като за съда реалната цел е той да бъде поставен в неизпълнение на това ненужно задължение, така че вземането за неустойка да възникне в сферата на кредитополучателя. Съгласно т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк.д. № 1 от 2009 г. ОСТК ВКС, клаузата за неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави, когато е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност на клаузата за неустойка следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Даденото примерно изброяване на критерии, които могат да бъдат използвани при тази преценка (размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава; обезпечено ли е изпълнението на задължението с други правни способности; вида на уговорената неустойка – компенсаторна или мораторна; вида на неизпълнение на задължението; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди) не изключва възможността да бъдат ползвани и други критерии. Обратно – при конкретната преценка за валидността на неустоечната клауза съдът може да използва критерии извън изброените примерно, съобразявайки конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай. В процесния случай, съдът счита, че неустойката не отговаря на присъщите си функции. На първо тя не обезпечава същинско задължение на кредитополучателя. Клаузата реално би

гарантирала на заемодателя вземане в размер на още една възнаградителна лихва Това води до няколкократно превишаване на законната лихва за забава, дадена като легален критерий за обезвреда при неизпълнение на парични задължения, а в случая - и до изравняване на размера ѝ с този на заемната сума, респ. до неоснователно обогатяване на кредитора. Ето защо и уговорената неустоечна клауза противоречи на добрите нрави и обуславя невалидността на неустоечната клауза, затова ответникът не дължи заплащане на неустойка.

Що се касае за чл. 20 ал. 4 от Договора тази разпоредба, предвиждаща такса за ограничаване негативни последици при просрочие, противоречи на посочената норма на закона – чл.10а ЗПКР, което означава, че е неравноправна по смисъла на ЗЗП, тъй като облагодетелства кредитора, като предвижда получаването на такса, която не се допуска от закона, без да е гарантирано изпълнението на насрещно задължение. Няма и доказателства услугите, за които да се дължи допълнителна такса, да са предоставени. Ето защо тази клауза е нищожна поради липса на основание и съгласие на страните. Ако въобще става дума за предоставяне на каквито и да било допълнителни услуги, то те следва да бъдат включени в ГПР, тъй като това са възнаграждения по самия договор за кредит – чл. 19, ал. 1 ЗПКР. В случая това не е сторено и по този начин, заобикаляйки закона, се постига ГПР, по[1]голям от петкратния размер на законната лихва В допълнение следва да се посочи, че така и самият договор за заем противоречи на част от императивните постановления на ЗПКР. В случая следва да се приложи чл.21, ал.1 ЗПКР, който гласи, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. В договора трябва да се посочи размера на лихвения процент, като в конкретната хипотеза в този процент трябва да е включена и неустойката, която като неустойка е нищожна, а реално е сигурна печалба за кредитора. Следователно годишният лихвен процент няма да е реално записания, а следва да е по-голяма число. Нарушен е чл.11, ал.1, т.9 ЗПКР, тъй като не е посочен реалният годишен лихвен процент. Освен това, доколкото лихвата е част от ГПР, е следвало да се посочи и друг размер на ГПР, различен от този в договора. Това не е сторено, поради което е нарушен чл.11, ал.1, т.10 ЗПКР. С включването на всички разходи по кредита – сборът им представляващ ГПР надвишава законовия максимум- 50 %, /чл.19, ал.4 ЗПКР/, като в процесния случай по изчисленията на вещото лице е 101, 67 %.

По изложените съображения, доколкото са налице нарушения на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 ЗПКР, целият договор за заем следва да бъде приет за недействителен – чл.22 ЗПКР.

На основание чл.23 ЗПКР, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят заплаща само чистата стойност на кредита- в процесния случай 1 000 лева, като не дължи лихва или други разходи по кредита.

Нищожните клаузи не могат да бъдат заменени по смисъла на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД от императивни правила досежно максимално допустимия размер на договорната лихва, нито да бъде прието, че единствено частично недействителна е клаузата за уговорената неустойка, представляваща по съществото си договорна лихва, невключена в ГЛП и ГПР. Ако съдът изменя съдържанието на неравноправните и нищожните клаузи, съдържащи се в

потребителски договор, това ще навреди на постигането на дългосрочната цел, предвидена в член 7 от Директива 93/13. Това действие на съда би способствало за премахването на възпиращия ефект, упражняван върху продавачите и доставчиците чрез самото неприлагане на такива неравноправни клаузи спрямо потребителя, тъй като продавачите и доставчиците биха останали изкушени да използват посочените клаузи, ако знаят, че дори и последните да бъдат обявени за недействителни, договорът все пак ще може да бъде допълнен в нужната степен от националния съд, така че да се гарантират интересите на тези продавачи и доставчици. / в т. см. решения от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, т. 69, от 30 април 2014 г., Kásler и Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, т. 79 и от 26 март 2019 г., Abanca Corporación Bancaria и Bankia, C-70/17 и C-179/17, EU:C:2019:250/.

Както без посочено след като на основание чл.23 ЗПКР, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита- в процесния случай 1 000 лева, като не дължи лихва или други разходи по кредита, поради което и искът следва да бъде уважен само за тази сума, а за останлите суми отхвърлен.

По разноските:

При този изход в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените разноси съразмерно на уважената част от иска. По делото е представен списък и доказателства за сторени разноси, както следва: 78, 53 лв. – държавна такса, 1200 лв. – адвокатски хонорар, 300 лв. – депозит за САТЕ, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 1 262, 53 лв.

Така мотивиран, **СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД**

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. Л. К. с ЕГН ***** и адрес: [адрес] да заплати на [фирма], с **ЕИК: ******, със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, чл. 240, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 23 ЗПК, сумата от 1000 лева - главница по недействителния договор за кредит „Violeta“ с № ***** от 04.10.2021 г., **като ОТХВЪРЛЯ** предявените икове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, чл. 240, ал. 2 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД във вр. чл. 9 ЗПК за заплащане на:

- **150, 76 лв.** – договорна лихва при фиксиран годишен лихвен процент съгласно чл. 4 ал. 1 т. 2 от Договора - 15 % върху усвоената главница в размер на 150, 76 лв. за периода от 04.11.2021 г. до 04.10.2022 г.
- **251, 30 лв.** - такса ангажимент за фиксиран лихвен процент за целия срок на договора в размер на 0,07 % на ден върху усвоената и непогасена главница, която се начислява ежедневно и се дължи в края на всеки тридесетдневен период от усвояване на главницата в общ размер
- **60, 35 лв.** - неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на

удостоверения за настоящ адрес съгласно чл. 15 ал. 4, 5 и 6 от Договора;

- **60, 35 лв.** - неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверение за липса на задължения по ДОПК съгласно чл. 15 ал. 4,5 и 6 от договора;
- **237, 85 лв.** - неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит съгласно чл. 15 ал. 1,2 и 3 от договора;
- **165 лв.** – начислени такси по чл. 20 ал. 4 от договора за ограничаване негативни последици при просрочие, съгласно Тарифа за допълнителен пакет услуги, доброволно избран
- **37, 53 лв.** - лихва за забава върху просрочените вноски на основание чл. 20, ал. 3 от договора за периода от 04.11.2021 г. до 04.10.2022 г., както и сторените по делото разноси.

ОСЪЖДА В. Л. К. с ЕГН ***** и адрес: [адрес] да заплати на **[фирма], с ЕИК: ******, със седалище и адрес на управление: [адрес] на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **1 262, 53 лв.** – съдебни разноси.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____